

Οι Unkle είναι ένα από τα συγκροτήματα που κατάφεραν να μετατρέψουν τους εχθρούς της ηλεκτρονικής μουσικής σε φίλους της ηλεκτρονικής μουσικής. Όχι μόνο μέσω συνεργασιών με καταξιωμένους καλλιτέχνες του rock χώρου, αλλά και μέσω της απaráμιλλης μουσικής που χαρακτηρίζει τα άλμπουμ τους. Το πέμπτο άλμπουμ των Unkle ονομάζεται 'The Road, part 1' και αποτελεί τον προπομπό του 'The Road, part 2'. Όπως και τα προηγούμενα άλμπουμ, έτσι κι αυτό αριθμεί ένα πλήθος συνεργαζόμενων καλλιτεχνών, που πλαισιώνουν το δημιουργικό πυρήνα των Unkle, James Lavelle.

Εξαιρώντας τα “τραγούδια” 'Iter 1', 'Iter 2', 'Iter 3', 'Iter 4' και 'Iter 5', που παίζουν το ρόλο μικρών διαλειμμάτων εντός του άλμπουμ, το 'The Road, part 1' περιέχει δέκα συνθέσεις που διαθέτουν τα πάντα. Dream pop, rock, beat, ambient, trip hop, soul, indie, όλα συναντιούνται στη νέα δουλειά των Unkle.

Το 'The Road, part 1' μοιάζει να έχει θεματικές ενότητες, χωρίς (υποχρεωτικά) κάποιο concept πίσω από αυτές.

Στην πρώτη από αυτές, κυριαρχεί η εναλλαγή τριών αρκετά διαφορετικών τραγουδιών, που δείχνουν από νωρίς τον πλουραλισμό του άλμπουμ. Στο πρώτο από αυτά, η αιθέρια φωνή της Eska είναι αυτή που κυρίως απαγγέλει τους επαναλαμβανόμενους στίχους, 'And when I run away, hold me in your arms'. Πρόκειται για ένα αργό ερωτικό τραγούδι, του οποίου οι στίχοι εμπεριέχουν την αντίφαση που χαρακτηρίζει την αγάπη. Στο δεύτερο τραγούδι, μια γνώριμη και ιδιαίτερα αγαπητή φωνή, αυτή του Mark Lanegan, κάνει την εμφάνισή της. Φυσικά, από ένα τραγούδι με frontman τον Mark Lanegan, δε θα μπορούσαν να λείπουν οι rock επιρροές, έστω και μετά τα τεσσεράμισι πρώτα λεπτά. Στο τραγούδι αυτό, ο James

Lavelle δείχνει πόσο καλά ξέρει να προσαρμόζει τα keyboards και την κιθάρα σε ένα μοτίβο που χαρακτηρίζεται από beat. Η ενότητα κλείνει με τις ήρεμες soul πινελιές του τραγουδιού 'Cowboys Or Indians', που εναλλάσσονται με trip hop ξεσπάσματα.

Η δεύτερη ενότητα περιλαμβάνει ένα μόνο τραγούδι, που είναι και ένα από τα καλύτερα του άλμπουμ. Σημαντικό ρόλο σε αυτό παίζει η συμμετοχή του Twiggy Ramirez, του οποίου η ικανότητα να δημιουργεί ατμόσφαιρα είναι φοβερή.

Τα πράγματα ηρεμούν στην επόμενη ενότητα, αφού το υποτονικό (με την καλή έννοια) 'Stole Enough' συντροφεύει τον ακροατή για τρία λεπτά, προετοιμάζοντάς τον για το εκπληκτικό 'Arms Length'. Είναι η chill out στιγμή του άλμπουμ, αρκετά "εύπεπτη" στο άκουσμα, αλλά υποδειγματικά ενορχηστρωμένη.

Η τέταρτη ενότητα βρίσκει τον Keaton Henson να αποδεικνύει τις ερμηνευτικές του ιδιότητες στο τραγούδι 'Sonata'. Τα τρία πρώτα λεπτά του τραγουδιού βασίζονται στον ήχο του πιάνου, που συνοδεύει τα αργόσυρτα και απόμακρα φωνητικά του. Μετά, το γρήγορο beat που ενσωματώνεται στο υπόλοιπο του τραγουδιού δημιουργεί κλίμα που θυμίζει μοτίβα των Radiohead, αλλά και παλιότερων τραγουδιών των Unkle. Το ομώνυμο τραγούδι του άλμπουμ, που ακολουθεί, έχει και πάλι την Eska ως φωνητική πρωταγωνίστρια. Άλλοτε ήρεμο και άλλοτε άγριο, το 'The Road' αποτελεί ένα από τα πιο ξεσηκωτικά τραγούδια του συνόλου.

Η τελευταία ενότητα της δουλειάς των Unkle ξεκινάει με το απίστευτο τραγούδι 'Sunrise (Always Comes Around)'. Η Liela Moss στα φωνητικά δίνει τα ρέστα της, την ώρα που γίνεται μια εξαιρετική δουλειά στα keyboards, για τη μουσική επένδυση του τραγουδιού. Αναμφισβήτητα ένα από τα ωραιότερα τραγούδια του άλμπουμ, το 'Sunrise' αποτελεί την αρχή του τέλους, το οποίο πραγματοποιείται με το τραγούδι 'Sick Lullaby'. Και πάλι ο ποιητής Keaton Henson αναλαμβάνει τα φωνητικά, δίνοντας μια ανάλαφρη νότα στον επίλογο της πέμπτης δουλειάς των Unkle.

Όπως φαίνεται, η επταετής αργοπορία άξιζε τον κόπο. Το 'The Road, part 1', όχι μόνο ικανοποιεί τις μουσικές ορέξεις των ενδιαφερόμενων, αλλά αποτελεί και πηγή ανυπομονησίας για το 'The Road, part 2'.

Κείμενο: Φαίδων Κυτριδης